

tages, saa maa man, hvis man vil sikre sig, at de komme til Anvendelse, udtrykkelig udtale det. Det er af Vigtighed i mange Retninger. Her er f. Eks. i mange af disse Paragraffer Spørgsmaal om Gentagelsens Virkning. Vi maa have Hjemmel for, at Hovedbestemmelsen herom i den almindelige borgerlige Straffelov ogsaa gælder for disse Tilfælde og for denne Lovs Omraade, thi ellers befinde vi os paa bar Bund i saa Henseende. Her bruges idelig Udtrykket „Fængsel“, vi maa have den Bestemmelse overført, som Straffeloven indeholder, at der ved „Fængsel“ skal forstaaes alle tre Slags Fængsel: Vand og Brød, sædvanlig Fangekost og simpelt Fængsel. Med Hensyn til de to ny Forbrydelser i § 8 — der er ikke blot en, men to, nemlig Underhold ved en Kvinde, der søger Erhverv ved Utugt, og Erhverv ved Uterlighed mod Naturen, jeg vil i Parentes bemærke, at det ikke forekommer mig, at der er paatrængende Nødvendighed for at forfølge Svineriet saaledes i sine yderste Detailler —, med Hensyn til disse ny Forbrydelser maa vi jo have alle Bestemmelserne om Forsøg, Meddelagtighed og Forældelse overførte ved en udtrykkelig Bestemmelse, hvis vi ikke ville risikere, at man kommer ind paa tvivlsomme Spørgsmaal om analogisk Anvendelse og deslige, og vi maa ogsaa have en Overførelse af de Regler, som findes i Straffeloven, angaaende Betydningen af Domme, som ere afsagte efter den ældre Lovgivning. Der er mange af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, som fremkalde de samme Spørgsmaal, som man søgte at løse ved Overgangsbestemmelsen i den almindelige borgerlige Straffelov, hvorfor man maa gøre denne anvendelig, hvis man ikke vil komme ind paa Undersøgelser af meget tvivlsom Art, om hvad Forholdets Natur eller Analogi maatte tilsige. Det er altsaa, hvad jeg savner.

Med Hensyn til Enkeltheder vil jeg navnlig fremhæve § 1, der er en Omformning af Loven af 11. Maj 1897, men som i Forbindelse med § 2 træder i Stedet for Regeringsforslagets Hovedregler. Der indføres her en Række af ny Straffebestemmelser for Vold mod sagesløs Person, men der er mange Punkter, som foreligge uoplyste, og som det vil være meget ønskeligt at faa klarede, inden denne Lov træder i Kraft. Det er ikke sagt udtrykkeligt, at den Vold mod sagesløs Person, der her er Tale om, kun er forsættelig Vold, skønt man har ment det nødvendigt at udtale det i § 2. Der indføres i denne Bestemmelse

en Gradation af Strafferammen med Hensyn til Voldsforbrydelser mod sagesløs Person, som er meget kompliceret. Vi komme ind i Distinktioner, som minde om de gamle Distinktioner, Christian den 5tes danske Lov havde, men som man lykkeligvis blev af med ved Anordningen af 4. Oktober 1833, hvorpaa atter den nuværende Straffelov hviler. Med Hensyn til almindelig Vold, som ikke har videre Følger, og som altsaa falder ind under Straffelovens § 200, faa vi i Stedet for den ene Strafferamme, som vi nu have i § 200, 3 Strafferammer: for de Tilfælde, hvor Volden ikke efterlader kendeligt Spor eller i alt Fald er ganske ubetydelig — de vedblive at henhøre under § 200 —, dernæst for de Tilfælde, hvor Volden efterlader kendeligt Spor eller dog er nogenlunde betydelig, og endelig for de Tilfælde, hvor Volden medfører betydelig legemlig Smerte. Der er altsaa 3 forskellige Strafferammer. Det samme gælder, hvor Forbrydelsen, bortset fra dette Forslag, vilde falde ind under § 203, ogsaa med Hensyn til denne Paragraf gives der nemlig Tillægsbestemmelser. Vi faa særlige Regler, for det første for Vold, som medfører Saar, uden at der foreligger kvalificerende Omstændigheder, for det andet for saadan Vold, naar den medfører betydelig legemlig Smerte, og for det tredje for Vold af samme Art, naar den medfører et længere Sygeleje for den angrebne eller længere Tids Uskikkethed til Arbejde. Her er altsaa atter tre forskellige Strafferammer. Det tror jeg nu er at gøre Sagen meget mere kompliceret, end det behøvedes; man kan sikkert bringe Lovforslaget i større Harmoni med Straffeloven, som vedbliver at gælde for Vold mod ikke sagesløs Person og i mange Tilfælde for Vold mod sagesløs Person. Man kan gøre det med et Pennestrøg, kunde jeg gerne sige, og derved gøre Sagen meget simple. Man vilde navnlig ved ikke at optage dette Begreb, betydelig legemlig Smerte, opnaa en stor Fordel; det vil være overordentlig vanskeligt for Dommeren at anvende, fordi den legemlige Smerte ikke objektivt kan maales, men er noget væsentlig subjektivt. For Dommeren at afgøre, om Voldshandlingen for den lidende har

Rettelse.

Sp. 1191, L. 3 f. n.: „Retsbetjente“, læs: „Betjente“.